

Arrest

nr. 264 700 van 30 november 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 4 december 2019 en dient een verzoek om internationale bescherming in op 14 januari 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 februari 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster gehoord op 2 februari 2021 en op 19 maart 2021.

1.3. Op 27 april 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 april 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U woonde gedurende zeventien jaar met uw ex-echtgenoot in de wijk San Antonio Abad gelegen in de hoofdstad San Salvador. Nadat u van uw toenmalige man scheidde, verhuisde u naar de wijk Bogotá die eveneens gelegen is in San Salvador. Uw zoon bleef echter bij zijn vader wonen en woont daar tot op heden nog steeds. Uw dochter (W.B., C. L., CGVS xx/xxx, O.V. xxx) verliet El Salvador op 22 januari 2020 omwille van problemen met bendeleden, niet gerelateerd aan de uwe. Uw zus L. E., C. M. (CGVS xx/xxx, O.V. xxx), vertrok in juni 2019 naar België, eveneens vanwege problemen die niet aan de uwe zijn gerelateerd.

U werkte gedurende ongeveer tien jaar als schoonheidsspecialiste in een salon in Bogotá. Uw familie langs moederskant woont in het kanton Ichanquezo gelegen in de stad Suchitoto, departement Cuscatlàn. In het kanton is bende MS13 aanwezig. U bezocht uw moeder regelmatig tijdens de weekends. Via uw moeder leerde u tijdens één van deze bezoeken uw huidige man, A., kennen in 2017. Jullie begonnen toen een relatie. U bezocht hem gedurende één jaar elke acht dagen. Nadat u met hem trouwde in november 2018 verhuisde u naar kanton Ichanquezo, waar hij woonde. In de weekends woonde de zus van uw man bij jullie. Uw man werkte in een textielbedrijf.

Een maand nadat u bij A. inwoonde, begon hij meer alcohol te drinken en begon hij u regelmatig te mishandelen. U kreeg toen het vermoeden dat hij een bendeleider was, gezien u hem regelmatig zag omgaan met jongere bendeleden van de wijk en pakketjes zag geven aan hen. Dit gebeurde telkens aan de trappen voor uw huis. Telkens wanneer u iets aan uw man vroeg over zijn activiteiten, beval hij u om zich niet te bemoeien en mishandelde hij u. Omwille van de psychologische en fysieke mishandeling vanwege uw man, besliste u dat u hem en het land zou verlaten. Gezien uw zus zich reeds in België bevond, kocht u met haar hulp vliegtickets naar België. Op 3 december 2019, de dag van uw vlucht, kwam uw moeder u thuis met de auto halen op een moment dat uw man op het werk was. U verliet El Salvador op 3 december 2019 en kwam op 4 december 2019 aan in België.

Toen uw man ontdekte dat u niet thuis was, bracht hij een bezoek aan uw moeder. Uw moeder zei dat u was vertrokken en dat hij u met rust moest laten. A. dreigde dat hij u overal zou zoeken en zou vermoorden wanneer hij u zou vinden.

Op 14 januari 2020 diende u uw verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en identiteitskaart neer.

Toen A. ongeveer twee maanden na uw vertrek uit El Salvador uw neef op straat tegen kwam en hem vroeg waar u zich bevond, antwoordde uw neef dat u in België was.

Uw dochter keerde in november 2020 vrijwillig terug naar El Salvador omwille van de slechte gezondheidstoestand van haar vader en woont nu met haar man en kind in Ilopango. Uw zus keerde eveneens in november 2020 vrijwillig terug naar El Salvador om te zorgen voor uw moeder die in slechte gezondheid verkeert.

Tot op heden stuurt uw man af en toe bendeleden naar het verkoopkraam van uw moeder om informatie in te winnen over u. Op die momenten wandelen de bendeleden voorbij haar kraam, begroeten zij haar en kopen zij soms ook eten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uw advocaat wijst op uw psychologische kwetsbaarheid, waarover u echter geen medisch attest neerlegt. U kan aan de hand van deze loutere opmerking van uw advocaat niet aantonen dat u niet ten volle zou kunnen deelnemen aan de procedure voor internationale bescherming. Uit het persoonlijke onderhoud is ook gebleken dat u in staat was om uitgebreide verklaringen af te leggen en de vragen te begrijpen en te beantwoorden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. U vreest vermoord te zullen worden door uw man die leider is van bende MS13.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u tijdens beide persoonlijke onderhouden op verschillende momenten vage, niet overtuigende en niet aannemelijke verklaringen aflegt, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas. Zo verklaart u dat u het land bent moeten ontvluchten omwille van uw ex-partner die een bendeleider is. U zou, voor u een relatie met hem aanging, niet hebben geweten dat hij een bendeleider was omdat hij "zijn identiteit binnen de mara beschermde" (CGVS, p. 6).

Het is ten eerste zeer vreemd dat A. bendeleider was van MS13 in Ichanquezo, maar dat volgens u niemand in de wijk zelfs op de hoogte was dat A. lid was van de bende (CGVS II p. 12). Zo blijkt dat A. ongeveer vijf à zes keer per week samen kwam met de bendeleden van de wijk, voor zijn huis op straat (CGVS II p. 10). Ondanks dat u verklaart dat er weinig voorbijgang was in uw straat, kan logischerwijs niet worden uitgesloten dat er wel voorbijgang was; zeker gezien de enige school van heel het kanton daar was en deze vlak naast uw huis lag (CGVS II p. 3 en p. 4). Bovendien sprak A. af en toe ook met de bendeleden op de hoek van de school zelf waar hun vaste stekje is (CGVS II p. 11). U wordt erop gewezen dat indien u kon zien dat A. pakketjes afgaf aan bendeleden, andere inwoners van de wijk dat toch ook konden zien. U antwoordt dat A. nooit een pakket afgaf op momenten dat er voorbijgang was. Gevraagd of de burens dit niet konden zien, geeft u een zeer vaag antwoord. Zo zegt u dat wanneer er voorbijgangers waren men elkaar slechts begroette. De bendeleden en A. lieten er op om niets bloot te geven op momenten dat anderen hen konden zien. Nogmaals gevraagd of de burens hem volgens u niet konden zien vanuit hun raam, antwoordt u van niet gezien de huizen uit elkaar stonden en er bomen tussen stonden (CGVS II p. 13). Dit is weinig overtuigend. U wordt vervolgens gevraagd hoe het mogelijk is dat niemand ooit iets opmerkte ondanks dat A. voorzichtig was, gezien hij op bijna dagelijks basis samenkwam met de bendeleden. U antwoordt opnieuw slechts dat ze het deden op momenten dat ze duidelijk zagen dat er niemand aanwezig was in de straat en dat er niemand zou langs komen. Gelet op de frequentie van de bijeenkomsten is dit echter weinig aannemelijk. U wordt er daarom op gewezen dat er in dat geval nog altijd iemand kan voorbij komen daarna. U bevestigt dat en zegt dat hij op die momenten echter nooit een pakket afgaf en dat men dan nooit kon opmaken wat hij daar juist deed. Men kon slechts zien dat A. en de bendeleden bij elkaar stonden. Gevraagd hoe het komt dat de buurtbewoners het niet verdacht vonden om A. bij de bendeleden te zien staan ondanks dat hij geen pakket overhandigde, geeft u geen overtuigend antwoord. Zo zegt u dat de mensen voorbijliepen maar niet observeerden en herhaalt u dat A. zich altijd discreet gedroeg. U denkt dat de mensen misschien dachten dat de bendeleden daar stonden om iets te vragen. Dit is niet aannemelijk, zeker gezien de frequentie van deze incidenten. U wordt er daarom ook op gewezen dat indien de burens A. daar dagelijks konden zien, ze er van konden uitgaan dat de bendeleden niet slechts een vraag voor hem

hadden. U antwoordt niet op de opmerking en zegt opnieuw slechts dat er weinig voorbijgang is in uw straat (CGVS II p. 17). Dat A. op bijna dagelijkse basis op straat, voor zijn eigen huis, zou samenkomen met bendeleden en drugs zou dealen maar dat niemand van de buurtbewoners ooit iets zou hebben vermoed is niet aannemelijk en doet daarom ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u verklaart dat A. laag profiel wilde houden en zijn identiteit beschermde, om zo zichzelf te beschermen en geen problemen te krijgen met de politie (CGVS I p. 16 en CGVS II p. 8). Vijf à zes keer per week drugs dealen in het openbaar voor eigen huis is echter niet iets dat men doet wanneer men laag profiel wilt houden en zijn identiteit wilt beschermen (CGVS II p. 10 en p. 11). Erop gewezen dat A. zich niet zo verborgen hield gezien hij op straat pakketjes afgaf en bendeleden naar zijn huis liet komen, zegt u slechts dat in de straat waar jullie woonden niet veel mensen woonden en de huizen apart van elkaar stonden (CGVS I p. 17). Er was echter nog altijd wel voorbijgang, waardoor uw verklaring niet overtuigt (CGVS II p. 17). U wordt gevraagd waarom hij zulke zaken voor zijn eigen huis zou doen indien hij zijn identiteit en integriteit wilde beschermen. U verklaart in dit verband dat u vermoedt dat A. geen verre afstanden wilde afleggen met de pakketten drugs en daarom de voorkeur gaf om voor zijn huis te dealen (CGVS II p. 13). Uw verklaring overtuigt niet. Dat A. belang zou hechten aan de bescherming van zijn identiteit en integriteit maar voortdurende zou omgaan met bendeleden op straat en voor zijn eigen huis, en hen steeds pakjes gaf, is niet aannemelijk en doet daarom ook verder afbreuk aan uw algehele relaas.

Voorts is het vreemd dat u gedurende de relatie met uw man, voordat jullie trouwden, nooit iets, al was het maar via via, opving over zijn bendeactiviteiten (CGVS I p. 15). U leerde A. kennen via uw moeder, die de beste vriendin was van zijn lang geleden overleden moeder (CGVS I p. 6 en p. 7). Uw moeder, die bijna haar hele leven in Ichanquezo woonde, kende A. sinds hij kind was en probeerde jullie te koppelen gezien hij volgens haar altijd een hardwerkende man was en daarom een goede partij voor u was (CGVS I p. 12 en CGVS II p. 4 en p. 6). Uw moeder wist echter niet dat uw man lid was van een bende (CGVS I p. 12 en CGVS II p. 9). Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat uw moeder in de wijk woonde maar nooit iets had gehoord over de relaties van uw man met de bendeleden, zegt u dat uw moeder in een andere straat ver van jullie woonde (CGVS I p. 15). Tijdens uw tweede interview verklaart u echter dat mensen die in uw straat of buurt woonden, ook de mensen kenden die in de buurt van uw moeder woonden, waardoor deze verklaring weinig overtuigt (CGVS II p. 4). Dat uw moeder bijgevolg A. reeds jaren kende als een goede, hardwerkende man was maar tegelijkertijd niets zou weten over de bendeactiviteiten die hij uitvoerde in Ichanquezo is op zijn minst vreemd en doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts verklaart u dat er geen enkele geruchten bestonden over A. in de wijk (CGVS II p. 17 en p. 18). U verklaart echter eveneens dat iedereen in Ichanquezo elkaar kent, gezien de meerderheid van de families daar samen zijn opgegroeid (CGVS I p. 10 en CGVS II p. 4). Ook A. was gekend in de wijk (CGVS I p. 15). Dat in deze context u nooit iets ter ore zou zijn gekomen over hem is gelet op de kleine inwonersgemeenschap van Ichanquezo waarbij iedereen mekaar kent, weinig aannemelijk. Bovendien wonen er ook andere leden van uw familie in Ichanquezo, zoals uw ooms en nichten, maar ook via hen vernam u nooit iets (CGVS II p. 4). Dit doet mede afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts is het zeer vreemd dat u gedurende het jaar dat u nog niet getrouwd was met A. hem wel zag spreken met bendeleden maar dit zomaar accepteerde als zijnde normaal. Wanneer jullie op zulke momenten voorbij de bende kwamen hield A. even halt om met de bendeleden te spreken en liep u zelf verder door. U dacht toen niet dat deze interacties iets belangrijks waren en schonk er weinig aandacht aan (CGVS II p. 6 en p. 7). Gevraagd hoe het komt dat zijn contacten met bendeleden geen vermoedens bij u opwekten, verklaart u dat zij elkaar al kenden sinds jongs af aan. U dacht dat ze elkaar slechts begroetten en misschien iets vroegen aan elkaar. Gezien A. leeftijd jaar is en de bendeleden "jongeren" zijn, komt uw loutere veronderstelling dat zij elkaar van jongsaf zouden kennen maar weinig overtuigend over. U zegt dat u door de gedragingen van uw man waarvan u slachtoffer was, echter nooit doorvroeg hierover. In het jaar dat jullie niet getrouwd waren was u echter nog niet het slachtoffer van zijn gedragingen. Gevraagd of u, in de tijd dat het goed ging tussen u en uw man, nooit heeft gevraagd waarom hij met de bendeleden praat, zegt u van niet gezien u hem nergens vragen over stelde. Gevraagd waarom niet, antwoordt u volledig naast de kwestie. Zo zegt u dat u zichzelf altijd als werkende, vechtende vrouw zag die voor zichzelf dingen doet en niet van anderen afhangt (CGVS II p. 7). Dat u ten eerste geen enkel vermoeden zou hebben gekend door het feit dat uw man omging met bendeleden –ook al waren het slechts korte contacten– is zeer vreemd. Dat u ten tweede zelfs niet uit nieuwsgierigheid zou hebben gevraagd naar de concrete reden van deze contacten in de periode dat jullie geen problemen kenden, maar er slechts van uit ging dat zij 'vrienden' waren is weinig aannemelijk. Deze zaken doen daarom ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u vage verklaringen aflegt over de bendeactiviteiten van uw man. U zag slechts hoe hij vaak omging met bendeleden en hoe zij hem bij naam riepen. Onderaan de trap

van uw huis gaf uw man dan pakketjes aan deze bendeleden (CGVS I p. 8, p. 9). U wist dat A. een bendeleider was omdat u zag dat hij erg werd gerespecteerd en dat de bevelen die hij gaf onmiddellijk werden uitgevoerd. Gevraagd hoe u wist dat de bevelen die hij gaf onmiddellijk werden uitgevoerd, zegt u slechts dat u vanuit het raam zag dat A. iets gaf aan een bendelid en deze vervolgens onmiddellijk weg ging (CGVS I p. 11). Dit is vaag en overtuigt weinig. U herhaalt deze vage verklaringen gedurende uw persoonlijk onderhoud enkele keren (CGVS I p. 11 en p. 15 en CGVS II p. 14). Wanneer u een eerste keer wordt gevraagd of er nog zaken waren op basis waarvan u kon concluderen dat uw man een bendeleider was, los van het feit dat hij pakketjes gaf aan anderen en zij onmiddellijk weg gingen antwoordt u niet op de vraag. Wanneer u dezelfde vraag nogmaals wordt gesteld, herhaalt u slechts wederom dat u merkte dat hij iets gaf aan de jongens, hen bevelen gaf en zij hem respecteerden. Gevraagd of het feit dat u hem pakketjes zag geven en de jongens onmiddellijk weg gingen het feit is waaruit u afleidt dat hij hen bevelen gaf, antwoordt u bevestigend (CGVS I p. 16). Uw verklaringen blijven vaag en weinig doorleefd. Op een ander moment geeft u bovendien dan weer het beeld dat de bendeleden op straat of aan zijn huis van ver naar hem fluiten of hem roepen, waarna hij dan komt en pakjes geeft, wat dan weer bezwaarlijk wijst op een ondergeschikte rol van de bendeleden of een, zoals u aangeeft, duidelijk respectvolle omgang van de bendeleden naar uw man toe (CGVS I, p. 9 en 16). Gevraagd om nog voorbeelden te geven van zulke momenten, zoals het afgeven van pakketten, of te vertellen over een gebeurtenis die u levendig is bijgebleven antwoordt u slechts dat u zich alles wat er gebeurde voor altijd zult herinneren (CGVS I p. 11). Ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud wordt u gevraagd of er een concreet moment is wat betreft de bendeactiviteiten van uw man dat u is bijgebleven en bijvoorbeeld anders was dan gewoonlijk. U antwoordt opnieuw slechts vaag dat uw man uw hele leven heeft gemarkeerd en dat u daarom nooit terug wilt naar El Salvador, gezien hij u zal vermoorden (CGVS II p. 14). Dat u niet concreet op de vraag kunt antwoorden duidt bezwaarlijk op een doorleefde ervaring en doet daarom ook verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Wat uw vage verklaringen betreft merkte uw advocaat op dat u door het gebrek aan sociaal netwerk niet in staat was specifiekere informatie te geven over de bendeactiviteiten van uw man (zie verklaringen advocaat II). Gezien er echter verschillende familieleden van u wonen in Ichanquezo, en u dus wel degelijk een sociaal netwerk heeft, kan deze opmerking het gebrek aan geloofwaardigheid dat voortvloeit uit uw vage en weinig doorleefde verklaringen niet herstellen (CGVS II p. 4). Uw vage en gebrekkige verklaringen over de activiteiten en het profiel van uw man bij de bende in een wijk waar de mensen elkaar kennen – zoals u zelf aanhaalt – en waar uw moeder – met wie u wel altijd contact hield – en andere familie woont, vallen bovendien geenszins te verklaren doordat uw man gedurende een bepaalde periode uw bewegingsvrijheid zou hebben beperkt.

Voorts dient er in dit verband ook nog te worden opgemerkt dat u tijdens uw, nochtans zeer uitgebreid, vrij relaas vreemd genoeg geen enkele melding maakt van de betrokkenheid van uw man in MS13 (CGVS I p. 7 en p. 8). Indien het feit dat uw man een bendeleider is en zich op bijna dagelijkse basis bezig hield met bendeactiviteiten de reden is waarom u zich genoodzaakt voelde uw land te ontvluchten, kan verwacht worden dat u dit dan ook aanhaalt tijdens uw relaas. Dat dit gegeven in het geheel niet in u opkwam tijdens het vertellen van uw relaas haalt de geloofwaardigheid van uw beweerde vluchtmotieven in ernstige mate onderuit.

Toen u nog in Ichanquezo woonde heeft u nooit stappen ondernomen om meer informatie in te winnen over hem omdat u bang was voor A. en zijn mishandeling. Door uw angst ondernam u ook geen stappen om hulp te zoeken (CGVS I p. 16 en II p. 8). Met T., de zus van A., die tijdens de weekends bij jullie inwoonde en met wie u overigens een heel goede relatie kende heeft u ook nooit gesproken over A. (CGVS II p. 2 en p. 8). Gevraagd waarom u niet besliste om informatie of advies in te winnen bij T. over de criminele activiteiten van uw man, zegt u slechts dat dat was omdat zij net zoals u angst had voor A. en u dat aan haar zag. Hierop wordt u gevraagd waarom u, gelet op de goede relatie die jullie hadden, dit niet wilde delen met haar gezien jullie elkaar misschien zouden kunnen helpen. U antwoordt wederom slechts dat u het niet heeft geprobeerd omdat u wist dat zij u niet zou kunnen helpen en dat zij even veel schrik had voor haar broer als u zelf (CGVS II p. 9). Dit is geen overtuigende verklaring voor waarom gedurende het jaar dat u wekelijks met haar samenwoonde nooit ter sprake zou zijn gekomen tussen jullie beiden (CGVS I p. 4 en p. 6 en CGVS II p. 2). Dat u nooit op geen enkele manier en bij niemand zou hebben geprobeerd informatie in te winnen voor zichzelf over de bendeactiviteiten van uw man is vreemd en doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien is het eveneens vreemd dat T. een grote angst zou kennen voor haar broer, die bovendien bendeleider was, maar desondanks elk weekend zou terugkeren naar zijn huis om daar te verblijven (CGVS II p. 2). Gevraagd waarom T. ondanks haar angst besliste om daar te blijven wonen, antwoordt u dat ze enkel in de weekends kwam om uit te rusten en dat haar spullen daar lagen (CGVS II p. 9). Deze vage verklaring is niet aannemelijk. Dat T. een grote angst zou kennen voor haar broer die bendeleider is maar toch elk weekend bij jullie “kwam uitrusten” houdt immers geen steek.

Uw moeder heeft geenszins nog informatie proberen verschaffen over A., ondanks dat zij nog steeds in Ichanquezo woont. U verklaart in dit verband dat u aan uw moeder had gevraagd om niets te vragen of te zeggen om problemen te vermijden (CGVS II p. 19). Indien A. echter betrokken zou zijn in MS13, lijkt het redelijk te stellen dat uw moeder er enige baat bij zou hebben om minstens iets van inlichtingen over hem te vergaren. Dat zij dit niet deed en slechts zonder meer te weten verder woont in Ichanquezo samen met uw neef –wie uw moeder overigens enorm beschermt- en uw zus is weinig aannemelijk (CGVS II p. 4 en p. 19). Hierdoor wordt verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Voorts is het vreemd dat A. tot op heden nog steeds jongens zou sturen om te circuleren rond het verkoopkraam van uw moeder, opdat zij informatie over u te weten zouden komen. Gevraagd waarom A. deze informatie niet gewoon rechtstreeks bij uw moeder ging inwinnen door haar te dwingen er over te spreken, zegt u dat u denkt dat dat komt omwille van de band die bestond tussen uw moeder en de zijne (CGVS II p. 16). Dat A. echter per sé uw telefoonnummer of exact adres zou willen bemachtigen maar hiervoor slechts zonder enige efficiëntie nog steeds jongens zou sturen naar de winkel van uw moeder –die bovendien niets anders doen dan voorbij wandelen, uw moeder begroeten en eten kopen– is niet aannemelijk (CGVS II p. 15 en p. 16). Dat u dit verklaart doet daarom ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw moeder geen concrete problemen meer heeft gekend vanwege A., buiten dat hij haar enkele keren aansprak over u en dreigde u te zullen vermoorden (CGVS I p. 6, p. 12 en p. 13). Ondanks dat u wat dit betreft verklaart dat uw moeder tegen hem zei dat ze niet bang is van hem en dat u de vriendschap tussen uw moeder en de zijne benadrukt, blijft dit opvallend (CGVS I p. 13). Uw neef die in Ichanquezo bij uw moeder woont heeft evenmin nog problemen gekend met A. (CGVS II p. 4, p. 18 en p. 19). U verklaart weliswaar dat uw moeder uw neef enorm beschermt, maar dit is niet noodzakelijk een garantie tegen de kwaadwilligheid van bendeleden. Uw zoon en dochter die zich beiden in El Salvador bevinden, hebben ook geen problemen meer gekend met hem (CGVS I p. 17 en CGVS II p. 14 en p. 15). Gelet op het profiel van A. en gelet op de dagdagelijkse criminele activiteiten van bendeleden in El Salvador is het opvallend dat uw familie daar kan blijven wonen zonder problemen te kennen met A.. Uit algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt namelijk dat het risico van een bedreiging zich kan uitbreiden tot familieleden van de persoon in kwestie indien die persoon de wijk of het land verlaat. Dat er na uw vertrek verder niets concreet gebeurde is opvallend en doet verder vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het is bovendien vreemd dat zowel uw zus als uw dochter besloten terug te keren naar El Salvador. Uw zus is zelfs teruggekeerd om te zorgen voor uw moeder die in de wijk woont waar A. bendeleider is (CGVS I, p. 5). Dit wijst helemaal niet op een problemen met een bendeleider van MS13. Zoals boven vermeld worden familieleden van slachtoffers immers geenszins ontzien indien bendeleden iemand viseren of zoeken.

Verder verklaarde u op DVZ dat uw dochter El Salvador eveneens ontvluchtte wegens een angst die zij kende voor A.. Uw dochter maakte op DVZ echter nergens melding van A.. Zij geeft een relaas weer dat zich baseert op volledig andere problemen (CGVS Vragenlijst 5). Wanneer u hierop wordt gewezen, zegt u slechts dat zij problemen had waar ze woonde. U zegt dat uw dochter niet naar België is gekomen omwille van problemen met uw man maar u had wel angst dat uw man haar iets zou aandoen. Gevraagd waarom u op DVZ dan verklaarde dat uw dochter vluchtte omwille van angst voor uw man, zegt u slechts dat zij op enkele momenten ook bang voor hem was. U zegt dat hij iets had kunnen doen toen hij ontdekte dat u hem had verlaten (CGVS I p. 17). Deze verklaring biedt geen uitleg voor waarom u op DVZ uw dochter het motief van angst voor uw man toeschreef als reden om El Salvador te verlaten. Dat u op DVZ zou verklaren dat uw dochter El Salvador verliet omwille van een angst voor uw man, maar achteraf blijkt dat zij El Salvador verliet omwille van andere problemen doet bijgevolg dan ook afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Uw advocaat haalt in haar opmerkingen na het persoonlijk onderhoud voorts nog het gevaar aan voor vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld in El Salvador. Wat dit betreft dient opgemerkt te worden dat werd vastgesteld dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt aangaande het door u aangehaalde huiselijk geweld. Gezien u geen geloofwaardige verklaringen geeft over de dader en de omstandigheden van deze feiten kan u niet aantonen als gevolg van door u aangehaald huiselijk geweld een nood aan internationale bescherming te hebben. Van een verzoeker om internationale bescherming wordt verwacht dat hij/zij alle relevante feiten aanbrengt en geloofwaardige verklaringen hierover aflegt over de feiten die hem/haar ertoe aanzetten zijn/haar land van herkomst te ontvluchten. Uit bovenstaande is gebleken dat u hieraan niet hebt voldaan. Het komt het CGVS niet toe om te speculeren wat de ware aard van uw persoonlijke situatie is. De loutere verwijzing naar de algemene situatie voor vrouwen in El Salvador is onvoldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat uw advocaat het CGVS wees op uw psychologische kwetsbaarheid, maar dat u geen medisch attest hieromtrent indiende (zie opmerkingen advocaat I).

Verder blijkt ook nergens uit uw verklaringen dat u niet in staat was om deel te nemen aan het gehoor, noch dat uw mentale gezondheid een negatieve invloed had op uw persoonlijk onderhoud. De loutere melding dat u psychologisch kwetsbaar zou zijn is dan ook onvoldoende om bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw relaas te verklaren.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Huiselijk geweld op zich volstaat in dit verband niet. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit, die niet onmiddellijk wordt betwist.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020* (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episo_de_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdrede was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020* (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de artikelen 1, 60 en volgende van het Verdrag van Istanbul van 14 maart 2016, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing. Ze wijst ook op haar psychologische kwetsbaarheid en meent dat hiermee onvoldoende rekening werd gehouden. Ze wijst erop dat ze behoort tot de sociale groep van vrouwen in El Salvador en daarenboven tot de sociale groep van vrouwen van bendeleden en dat haar een politieke overtuiging toegeschreven wordt. Verzoekster

verwijst naar de Guidelines van het UNHCR over El Salvador, ze citeert uit een rapport van de International Crisis Group van 19 december 2017 *“El Salvador’s politics of perpetual violence”* en uit een rapport van OSAC *“El Salvador 2019: Crime and Safety Report”*. Verzoekster wijst er vervolgens op dat zij het slachtoffer was van huiselijk geweld en herhaalt dat ze behoort tot de sociale groep van vrouwen. Zij meent dat haar het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus wijst verzoekster erop dat de bendes in El Salvador als een actor van vervolging moeten worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Zij citeert uit het artikel van het Georgetown Institute for Women, Peace and Security *“Gang violence as Armed Conflict: a new perspective on El Salvador”* van December 2018. Ze verwijst ook naar rechtspraak van de Raad. Verzoekster wijst erop dat er een gebrek is aan plaatselijke bescherming en citeert in dit verband opnieuw uit het artikel van de International Crisis Group. Inzake straffeloosheid en corruptie verwijst ze naar het rapport van Human Rights Watch *“El Salvador: Events of 2018”* in het World Report 2019. Inzake terugkeer verwijst verzoekster naar het rapport van Human Rights Watch *“Deported to danger: United States deportation policies expose Salvadorans to death and abuse”* van 5 februari 2020. Verzoekster meent dat de verwerende partij in gebreke blijft aan te tonen dat de terugkeer haar niet het leven zou kosten.

Verzoekster vraagt dat haar de vluchtelingenstatus of ondergeschikt de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. Uiterst ondergeschikt vraagt verzoekster dat de bestreden beslissing wordt vernietigd.

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster een psychologisch attest van 25 mei 2021 (stuk 3).

2.2.2. Op 2 september 2021 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus *“El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021 en de COI Focus *“El Salvador Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 en er de weblinks van weergeeft.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te

werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 3 en 13 van het EVRM worden geschonden, wordt vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing worden aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat uit haar verklaringen blijkt dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt El Salvador te hebben verlaten en/of er niet terug naar zal kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat zij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming om volgende redenen:

(i) in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, is de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig, ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend, het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, vb. door middel van afpersing, is onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet;

(ii) verzoekster legde vage, niet overtuigende en niet aannemelijke verklaringen af waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan haar relaas dat zij het land ontvlucht is omwille van haar ex-partner A. die een bendeleider is, zij zou dit niet hebben geweten voor ze een relatie met hem aanging omdat hij zijn identiteit beschermde:

(1) het is zeer vreemd dat A. bendeleider was van MS13 in Ichanquezo, maar dat niemand in de wijk op de hoogte zou zijn dat hij lid was van de bende; dat A. op bijna dagelijkse basis op straat, voor zijn eigen huis, zou samenkomen met bendeleden en drugs zou dealen maar dat niemand van de buurtbewoners ooit iets zou hebben vermoed, is niet aannemelijk en doet daarom ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas;

(2) verzoekster verklaart dat A. een laag profiel wilde houden en zijn identiteit beschermde, om zichzelf zo te beschermen en geen problemen te krijgen met de politie; het is echter niet aannemelijk dat hij belang zou hechten aan de bescherming van zijn identiteit en integriteit maar toch voortdurend zou omgaan met bendeleden op straat en voor zijn eigen huis en hen steeds pakjes gaf, dit doet verder afbreuk aan haar geheel relaas;

(3) het is vreemd dat verzoekster gedurende de relatie met haar man, voordat ze trouwden, nooit iets opving over zijn bendeactiviteiten, ze leerde A. kennen via haar moeder die de beste vriendin was van zijn overleden moeder; dat haar moeder A. kende als een goede, hardwerkende man maar tegelijkertijd niets zou weten over de bendeactiviteiten die hij uitvoerde, is op zijn minst vreemd en doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas;

(4) verzoekster verklaarde dat er geen geruchten bestonden over A. in de wijk, ze verklaarde echter ook dat iedereen elkaar kende in de wijk gezien de meerderheid van de families samen zijn opgegroeid, dat haar nooit iets ter ore zou zijn gekomen over hem, ook niet vanwege haar familieleden, is gelet op de kleine inwonersgemeenschap weinig aannemelijk;

(5) het is vreemd dat verzoekster, gedurende het jaar dat ze nog niet getrouwd was met A., hem zag spreken met bendeleden maar dit zomaar als normaal accepteerde, omdat iedereen elkaar daar al van jongs af aan kende, terwijl haar man wel ouder was dan de bendeleden; het is vreemd dat verzoekster hierover nooit iets vroeg toen de relatie nog goed ging en ze nog niet het slachtoffer was van zijn gedrag; dat ze geen enkel vermoeden had en dat ze zelfs niet uit nieuwsgierigheid iets vroeg aan haar man over zijn contacten met bendeleden is weinig aannemelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas;

(6) verzoekster legt vage verklaringen af over de bendeactiviteiten van haar man, ze zag enkel hoe hij vaak omging met bendeleden, hoe ze hem bij naam riepen, hoe hij onderaan de trap bij hun huis pakjes afgaf; gevraagd welke bevelen van hem onmiddellijk werden uitgevoerd, zoals ze verklaard had, kan ze slechts zeggen dat hij iets gaf aan een bendelid en dit bendelid vervolgens onmiddellijk wegging; verzoekster kan niet concreet antwoorden op de vraag of er een moment is inzake de bendeactiviteiten van haar man, dat haar is bijgebleven en anders was dan gewoonlijk; verzoeksters vage en gebrekkige verklaringen over de activiteiten en het profiel van haar man bij de bende in een wijk waar de mensen elkaar kennen, waar haar moeder woont en waar ook andere familie woont, doen afbreuk aan haar geloofwaardigheid en zijn niet te verklaren door het feit dat haar man een bepaalde periode haar bewegingsvrijheid zou hebben beperkt;

(iii) tijdens verzoeksters zeer uitgebreid vrij relaas maakte zij vreemd genoeg geen enkele melding van zijn betrokkenheid bij de bende MS 13; indien het feit dat haar man een bendeleider is en zich op bijna dagelijkse basis bezig hield met bendeactiviteiten, de reden is waarom zij haar land is ontvlucht, kan worden verwacht dat zij dit dan ook vermeldt; dit haalt de geloofwaardigheid van haar beweerde vluchtmotieven in ernstige mate onderuit;

(iv) verzoekster heeft nooit stappen ondernomen om meer informatie in te winnen over haar man omdat ze bang was voor hem en zijn mishandelingen, door haar angst ondernam ze ook geen stappen om hulp te zoeken, met zijn zus die in de weekends bij hen woonde, sprak ze er ook niet over omdat zij zag dat de zus ook bang was voor hem; dat verzoekster op geen enkele manier en bij niemand probeerde informatie in te winnen over de bendeactiviteiten van haar man is vreemd en doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van haar relaas; daarnaast houdt het geen steek dat zijn zus een grote angst kende voor haar broer maar toch elk weekend bij hen kwam uitrusten;

(v) verzoeksters moeder heeft geen informatie proberen te verkrijgen over A. ondanks dat zij nog steeds in de wijk woont, indien A. betrokken zou zijn in MS13, lijkt het redelijk dat verzoeksters moeder er baat bij zou hebben om minstens iets van inlichtingen over hem te verzamelen, dat zij dit niet deed is weinig aannemelijk;

(vi) het is vreemd dat A., in plaats van het zelf te vragen aan verzoeksters moeder, tot op heden jongens zou sturen om zonder enige efficiëntie te circuleren rond het kraam van verzoeksters moeder om informatie over verzoekster te weten te komen; hierdoor is A. nog steeds niet op de hoogte van verzoeksters telefoonnummer en adres; dit is niet aannemelijk en doet verder afbreuk aan haar relaas;

(vii) verzoeksters moeder heeft geen concrete problemen meer gekend vanwege A., verzoeksters neef evenmin, verzoeksters zoon en dochter evenmin; gelet op het profiel van A. en de dagdagelijkse criminele activiteiten van bendeleden in El Salvador is dit opvallend; het CGVS beschikt over informatie waaruit blijkt dat het risico van een bedreiging zich kan uitbreiden tot familieleden van de persoon in kwestie indien die persoon de wijk of het land verlaat; het is bovendien vreemd dat zowel verzoeksters

zus als haar dochter besloten terug te keren naar El Salvador, haar zus is zelfs teruggekeerd om te zorgen voor hun moeder die in dezelfde wijk woont waar A. benedeider is, dit wijst dus helemaal niet op problemen met een benedeider van de MS13, familieleden worden immers niet ontzien wanneer benedeleden iemand zoeken;

(viii) bij de DVZ gaf verzoekster aan dat haar dochter El Salvador verlaten had uit angst voor A., verzoeksters dochter maakte bij de DVZ geen melding hiervan maar enkel van andere problemen, dit doet afbreuk aan verzoeksters gehele geloofwaardigheid;

(ix) verzoeksters advocaat haalt in haar opmerkingen na het persoonlijk onderhoud aan dat er gevaar is in El Salvador voor vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld; er werd echter vastgesteld dat verzoekster ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd aangaande het huiselijk geweld; gezien verzoekster geen geloofwaardige verklaringen aflegde over de dader en de omstandigheden van deze feiten, kan ze niet aantonen als gevolg van dit vermeend geweld een nood aan internationale bescherming te hebben; verzoekster heeft geen geloofwaardige verklaringen afgelegd, het komt het CGVS niet toe te speculeren wat de ware aard van haar persoonlijke situatie is, de loutere verwijzing naar de algemene situatie voor vrouwen in El Salvador is onvoldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen;

(x) verzoeksters advocaat wees op haar psychologische kwetsbaarheid, zij diende echter geen medisch attest in dit verband in, de loutere melding hiervan is onvoldoende om bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de geloofwaardigheid van haar relaas te verklaren;

(xi) huiselijk geweld op zich volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen of een reëel risico in de zin van de subsidiaire bescherming;

(xii) verzoeksters paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op haar nationaliteit die niet wordt betwist;

(xiii) verzoekster heeft niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, zij heeft in deze zin geen vrees aangehaald;

(xiv) inzake verzoeksters vrees bij een terugkeer door criminele bendes te worden gevisieerd omwille van haar verblijf in het buitenland, wordt opgemerkt dat de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer niet volstaat om het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen;

(xv) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekster heeft El Salvador verlaten uit angst voor haar ex-partner die zich schuldig maakte aan huiselijk geweld tegen haar en die ook een bendeleider is, wat verzoekster niet wist voor ze met hem huwde. Bij een terugkeer vreest ze door hem vermoord te worden.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit wat volgt blijkt immers dat aan de door verzoekster voorgehouden problemen geen geloof kan worden gehecht of dat zij geen beroep heeft gedaan op beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst.

2.3.5.3. De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoekster over het feit dat haar echtgenoot A. een bendelid is maar dat niemand dit wist en dat zijzelf dit ook pas is te weten gekomen na hun huwelijk, niet geloofwaardig zijn.

De commissaris-generaal stelt hierover samengevat het volgende:

- het is zeer vreemd dat A. bendeleider was van MS13 in Ichanquezo, maar dat niemand in de wijk op de hoogte zou zijn dat hij lid was van de bende; dat A. op bijna dagelijkse basis op straat, voor zijn eigen huis, zou samenkomen met bendeleden en drugs zou dealen maar dat niemand van de buurtbewoners ooit iets zou hebben vermoed, is niet aannemelijk en doet daarom ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas;
- verzoekster verklaart dat A. een laag profiel wilde houden en zijn identiteit beschermde, om zichzelf zo te beschermen en geen problemen te krijgen met de politie; het is echter niet aannemelijk dat hij belang zou hechten aan de bescherming van zijn identiteit en integriteit maar toch voortdurend zou omgaan met bendeleden op straat en voor zijn eigen huis en hen steeds pakjes gaf, dit doet verder afbreuk aan haar geheel relaas;
- het is vreemd dat verzoekster gedurende de relatie met haar man, voordat ze trouwden, nooit iets opving over zijn bendeactiviteiten, ze leerde A. kennen via haar moeder die de beste vriendin was van zijn overleden moeder; dat haar moeder A. kende als een goede, hardwerkende man maar tegelijkertijd niets zou weten over de bendeactiviteiten die hij uitvoerde, is op zijn minst vreemd en doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas;
- verzoekster verklaarde dat er geen geruchten bestonden over A. in de wijk, ze verklaarde echter ook dat iedereen elkaar kende in de wijk gezien de meerderheid van de families samen zijn opgegroeid, dat haar nooit iets ter ore zou zijn gekomen over hem, ook niet vanwege haar familieleden, is gelet op de kleine inwonersgemeenschap weinig aannemelijk;
- het is vreemd dat verzoekster, gedurende het jaar dat ze nog niet getrouwd was met A., hem zag spreken met bendeleden maar dit zomaar als normaal accepteerde, omdat iedereen elkaar daar al van jongs af aan kende, terwijl haar man wel ouder was dan de bendeleden; het is vreemd dat verzoekster hierover nooit iets vroeg toen de relatie nog goed ging en ze nog niet het slachtoffer was van zijn gedrag; dat ze geen enkel vermoeden had en dat ze zelfs niet uit nieuwsgierigheid iets vroeg aan haar man over zijn contacten met bendeleden is weinig aannemelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas;
- verzoekster legt vage verklaringen af over de bendeactiviteiten van haar man, ze zag enkel hoe hij vaak omging met bendeleden, hoe ze hem bij naam riepen, hoe hij onderaan de trap bij hun huis pakjes afgaf; gevraagd welke bevelen van hem onmiddellijk werden uitgevoerd, zoals ze verklaard had, kan ze slechts zeggen dat hij iets gaf aan een bendelid en dit bendelid vervolgens onmiddellijk wegging; verzoekster kan niet concreet antwoorden op de vraag of er een moment is inzake de bendeactiviteiten van haar man, dat haar is bijgebleven en anders was dan gewoonlijk; verzoeksters vage en gebrekkige verklaringen over de activiteiten en het profiel van haar man bij de bende in een wijk waar de mensen elkaar kennen, waar haar moeder woont en waar ook andere familie woont, doen afbreuk aan haar geloofwaardigheid en zijn niet te verklaren door het feit dat haar man een bepaalde periode haar bewegingsvrijheid zou hebben beperkt.

2.3.5.4. In het verzoekschrift legt verzoekster uit dat de verwerende partij zich maar weinig verplaatst in de plaatselijke culturele context die zij geschetst heeft en de zaak met een westerse blik bekijkt. Verzoekster wijst erop dat in de wijk de huizen inderdaad op enige afstand van elkaar staan en dat er bomen en gewassen tussen de huizen staan waardoor het zicht belemmerd werd, hierdoor is het niet vanzelfsprekend dat handelen voor het huis zou opvallen voor de burens. Bovendien bevonden zich naast het huis van verzoekster ook de huizen van de familieleden van haar man, die dus hun burens

waren. Deze burens/familieleden zullen dus geen geruchten verspreiden over A. Verzoeker wijst erop dat ze een zeer beperkt sociaal netwerk had en dus minder kans om geruchten te horen of zich te kunnen toevertrouwen aan anderen. Verzoekster verwijst naar haar verklaringen dat er niet veel doorgang was in de wijk. Verzoekster legt ook uit dat de lokale bevolking angst heeft ontwikkeld ten aanzien van bendeleden en bendes in het algemeen, zodat zij opzettelijk geen aandacht zullen schenken aan eventueel opvallende en verdachte activiteiten, ook zouden burens die iets opmerken zeker hun twijfels niet delen met de vrouw van het verdachte bendelid. Verzoekster wijst erop dat ze verklaard heeft dat ze hierover niet sprak met burens uit angst dat haar man haar zou mishandelen en dat haar man zeer voorzichtig was. Het feit dat hij discreet wou blijven is niet onverenigbaar met een bende-activiteit. Hij was geen straatdelinquent, hij was zeer discreet om zo weinig mogelijk zichtbaar te zijn.

Met deze uitleg, die grotendeels bestaat uit een herhaling van haar eerder afgelegde verklaringen, toont verzoekster niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing in dit verband niet correct of pertinent zijn. Verzoekster gaat er aan voorbij dat zij ook verklaard heeft dat hun woning vlakbij de school lag (notities CGVS 19 maart 2021, p. 3 en 4) en dat de bendeleden hun vaste stek hadden aan die school (notities CGVS 19 maart 2021, p. 12). Verzoekster verklaarde dat haar man ook daar aan de school kort sprak met de bendeleden (notities CGVS 19 maart 2021, p. 12). Waar verzoekster in het verzoekschrift opmerkt dat de burens misschien wel iets zullen geweten hebben maar dat dit familieleden van A. waren of personen die schrik hadden van de bendes en daarom niets doorvertelden, merkt de Raad op dat verzoekster deze nuance niet heeft vermeld in haar eigen verklaringen, waar zij zich beperkte te bevestigen dat haar man zeer discreet te werk ging en dat niemand het wist (notities CGVS 19 maart 2021, p. 11-14). Verzoekster geeft nu een uitleg die door reflectie achteraf tot stand is gekomen en die dus niet vermag afbreuk te doen aan de terechte en pertinente motieven van de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat verzoeksters antwoorden tijdens het gehoor op de vraag hoe het kan dat niemand wist dat haar man een bende-leider was, vaag en weinig zeggend waren (notities CGVS 19 maart 2021, p. 13, p. 17).

2.3.5.5. Verzoekster vervolgt in het verzoekschrift dat ze voor hun huwelijk een relatie onderhield met A. maar nog niet bij hem woonde en hem enkel van zaterdagavond tot zondagmiddag zag, daardoor kon ze zijn activiteiten niet in het oog houden, het mag niet verbazen dat ze dit pas zag een maand na hun huwelijk en de samenwoning. Dat verzoekster niet via via op de hoogte was, verklaart zij in het verzoekschrift door erop te wijzen dat bende-activiteiten een taboe onderwerp zijn bij de bevolking die angst heeft van de bendes. Verzoekster wijst er ook op dat zij het slachtoffer was van huiselijk geweld en dat ze psychologische druk ervoer om geen vragen te stellen of om bij haar man informatie in te winnen. Daarnaast merkt verzoekster op dat het buitensporig is om haar te vragen naar de inhoud van de activiteiten van haar man als bendelid, zij heeft immers aangegeven enkel vanop afstand getuige te zijn geweest en hij lette er steeds op discreet te zijn. Ze kon enkel vertellen wat ze zag, namelijk dat haar man met respect werd bejegend. Verzoekster meent dat ze de inhoud van de bende-activiteiten van haar man niet kan illustreren, niet doorslaggevend is en geen impact heeft op de geloofwaardigheid van haar relaas. Verzoekster meent dat het misplaatst is om te stellen dat haar verklaringen vaag en weinig doorleefd zijn, omdat zij juist heeft aangegeven dat zij zich haar hele leven zal herinneren hoe haar man met haar omging en zij voor het leven getekend is. Verzoeksters vrees voor huiselijk geweld had ook als gevolg dat zij niet durfde te informeren naar de inhoud van deze activiteiten. Dat verzoekster verschillende familieleden had in de buurt, wijzigt hier niets aan, evenmin als het feit dat ze goed overeenkwam met de zus van A., die de kant van haar broer gekozen had en niet die van verzoekster, verzoekster verwijst naar haar verklaringen op pagina 3 van de notities van het persoonlijk onderhoud van 19 maart 2021.

Verzoeksters uitleg dat ze haar man niet veel zag vooraleer ze getrouwd waren, doet geen afbreuk aan het feit dat het vreemd is dat zijzelf niet op de hoogte was van zijn bende-activiteiten, terwijl ze al toch ongeveer een jaar een relatie hadden. Verzoekster verklaarde dat ze toen weinig aandacht schonk aan het feit dat hij met bendeleden sprak (notities CGVS 19 maart 2021, p. 6) en dat ze hem nooit vragen stelde (notities CGVS 19 maart 2021, p. 7). Zelfs al ging verzoekster in de periode voorafgaand aan hun huwelijk enkel in de weekends bij hem, dan nog is het weinig geloofwaardig dat zij werkelijk niets wist van zijn bendeactiviteiten. In het verzoekschrift gaat verzoekster bovendien niet in op het feit dat het vreemd is dat haar moeder nergens zou van geweten hebben. Haar moeder was de beste vriendin van de inmiddels overleden moeder van A. (notities CGVS 2 februari 2021, p. 6 en 7) en zag A. opgroeien. Iedereen kende iedereen in de buurt omdat de meerderheid van de families daar samen waren opgegroeid (notities CGVS 2 februari 2021, p. 10 en notities CGVS 19 maart 2021, p. 4), mensen die in verzoeksters straat of buurt woonden, kenden ook de mensen die in de buurt van haar moeder woonden (notities CGVS 19 maart 2021, p. 4). Verzoekster kan dus niet voorhouden, zoals ze deed (notities

CGVS 2 februari 2021, p. 15), dat haar moeder niets wist over A.'s bendeactiviteiten louter omdat haar moeder in een andere straat woonde. De Raad acht deze elementen op zich al doorslaggevend voor de ongelooftwaardigheid van haar relaas.

Verzoekster voert aan dat van haar niet kan verwacht worden dat ze wist wat haar man inhoudelijk dan wel deed als bende-activiteit, buiten het afgeven van pakjes. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming verwacht mag worden dat, als hij of zij een reden opgeeft voor een gegronde vrees voor vervolging of inzake een reëel risico op het lijden van ernstige schade, deze reden uitgelegd en geconcretiseerd wordt. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij het de verwerende partij verwijt dat deze toch enige concrete uitleg wenst over de door haar geuite vrees. Dit betreft juist de kern van verzoeksters asielrelaas, zodat van verzoekster verwacht mag worden dat zij hierover een uitleg kan geven en zich niet beperkt tot vage en niet geconcretiseerde verklaringen. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat verzoekster enkel kon zeggen dat haar man pakjes afgaf aan bendeleden, hij gaf iets en dan ging het ander bendelid daarmee onmiddellijk weg (notities CGVS 2 februari 2021, p. 9 en 11, notities CGVS 19 maart 2021, p. 14). Verzoekster kon hierover niets meer vertellen of antwoordde naast de kwestie, toen haar uitdrukkelijk gevraagd werd of zij andere voorbeelden kon geven of zich zaken herinnerde (notities CGVS 2 februari 2021, p. 11, notities 19 maart 2021, p. 14). In tegenstelling tot wat verzoekster meent, is de kern van haar relaas wel degelijk een doorslaggevend element voor de ongelooftwaardigheid van haar verklaringen in dit verband.

Waar verzoekster het heeft over haar doorleefde verklaringen, wijst de Raad erop dat zij duidelijk doelt op haar verklaringen over het huiselijk geweld. De verklaringen van verzoekster over de inhoud van de bende-activiteiten van haar man zijn niet doorleefd, zoals hierboven wordt uitgelegd. Deze kritiek mist bijgevolg feitelijke grondslag wat betreft de vaststelling dat zij niets meer kan vertellen over de activiteiten van haar man als bendeleider, buiten het feit dat hij pakjes afgaf. Waar verzoekster aangeeft niet te veel vragen te durven stellen aan haar man omdat hij gewelddadig was, neemt dit niet weg dat, als verzoekster om internationale bescherming te verkrijgen zich beroept op het feit dat haar man bendeleider is, zij toch enige verdere uitleg moet kunnen geven, zoals over andere zaken die zij zou gezien of gehoord hebben.

Verzoekster stelt dat het er niet toe doet of zij een familiaal netwerk had of niet. De Raad meent echter dat dit er wel toe doet en dat de commissaris-generaal terecht stelt dat verzoekster familieleden heeft wonen in de wijk, zodat de verklaringen van verzoeksters raadvrouw dat verzoekster geen sociaal netwerk had, niet opgaan. Door dit netwerk van familieleden en de aanwezigheid van haar moeder in de wijk had verzoekster mogelijk iets kunnen te weten komen over de activiteiten van haar man, *quod non*.

Ten slotte wijst verzoekster erop dat zij geen steun had van de zus van haar man en dat deze de kant van haar man gekozen heeft. Door deze bewering doet verzoekster geen afbreuk aan volgend motief: *“Bovendien is het eveneens vreemd dat T. een grote angst zou kennen voor haar broer, die bovendien bendeleider was, maar desondanks elk weekend zou terugkeren naar zijn huis om daar te verblijven (CGVS II p. 2). Gevraagd waarom T. ondanks haar angst besliste om daar te blijven wonen, antwoordt u dat ze enkel in de weekends kwam om uit te rusten en dat haar spullen daar lagen (CGVS II p. 9). Deze vage verklaring is niet aannemelijk. Dat T. een grote angst zou kennen voor haar broer die bendeleider is maar toch elk weekend bij jullie “kwam uitrusten” houdt immers geen steek.”*

2.3.5.6. In het verzoekschrift voert verzoekster vervolgens aan dat het niet duidelijk is waarom de verwerende partij ervan uitgaat dat verzoeksters moeder op zoek zou gaan naar informatie over A. gezien hij een bendelid is. Verzoekster meent dat dit gegeven er juist voor zorgt dat verzoeksters moeder zoveel mogelijk wegblijft van A. ook omdat A. mogelijk wrok en kwaadheid voelt omdat verzoekster is vertrokken. Verzoekster meent dat de verwerende partij geen rekening houdt met de gegevens van de zaak en koppig het gebrek aan doorleefd karakter en logica aanvoert. Het is van belang rekening te houden met het feit dat verzoeksters moeder en A.'s moeder beste vriendinnen waren en dat A. uit respect niets zou ondernemen tegenover verzoeksters moeder. A. voelt wel wrok ten opzichte van verzoekster maar niet ten opzichte van verzoeksters moeder, verzoeksters familieleden blijven daarom gespaard. Verzoekster meent dat het plausibel is dat haar moeder haar tracht te beschermen door haar niet alles te vertellen, verzoekster wijst erop dat ze haar moeder gevraagd heeft discreet te blijven en niets te ondernemen om problemen te vermijden. Verzoekster uit hiermee kritiek op volgende motieven:

“Uw moeder heeft geenszins nog informatie proberen verschaffen over A., ondanks dat zij nog steeds in Ichanquezo woont. U verklaart in dit verband dat u aan uw moeder had gevraagd om niets te vragen of te zeggen om problemen te vermijden (CGVS II p. 19). Indien A. echter betrokken zou zijn in MS13, lijkt

het redelijk te stellen dat uw moeder er enige baat bij zou hebben om minstens iets van inlichtingen over hem te vergaren. Dat zij dit niet deed en slechts zonder meer te weten verder woont in Ichanquezo samen met uw neef –wie uw moeder overigens enorm beschermt- en uw zus is weinig aannemelijk (CGVS II p. 4 en p. 19). Hierdoor wordt verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Voorts is het vreemd dat A. tot op heden nog steeds jongens zou sturen om te circuleren rond het verkoopkraam van uw moeder, opdat zij informatie over u te weten zouden komen. Gevraagd waarom A. deze informatie niet gewoon rechtstreeks bij uw moeder ging inwinnen door haar te dwingen er over te spreken, zegt u dat u denkt dat dat komt omwille van de band die bestond tussen uw moeder en de zijne (CGVS II p. 16). Dat A. echter per sé uw telefoonnummer of exact adres zou willen bemachtigen maar hiervoor slechts zonder enige efficiëntie nog steeds jongens zou sturen naar de winkel van uw moeder –die bovendien niets anders doen dan voorbij wandelen, uw moeder begroeten en eten kopen– is niet aannemelijk (CGVS II p. 15 en p. 16). Dat u dit verklaart doet daarom ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw moeder geen concrete problemen meer heeft gekend vanwege A., buiten dat hij haar enkele keren aansprak over u en dreigde u te zullen vermoorden (CGVS I p. 6, p. 12 en p. 13). Ondanks dat u wat dit betreft verklaart dat uw moeder tegen hem zei dat ze niet bang is van hem en dat u de vriendschap tussen uw moeder en de zijne benadrukt, blijft dit opvallend (CGVS I p. 13). Uw neef die in Ichanquezo bij uw moeder woont heeft evenmin nog problemen gekend met A. (CGVS II p. 4, p. 18 en p. 19). U verklaart weliswaar dat uw moeder uw neef enorm beschermt, maar dit is niet noodzakelijk een garantie tegen de kwaadwilligheid van bendeleden. Uw zoon en dochter die zich beiden in El Salvador bevinden, hebben ook geen problemen meer gekend met hem (CGVS I p. 17 en CGVS II p. 14 en p. 15). Gelet op het profiel van A. en gelet op de dagdagelijkse criminele activiteiten van bendeleden in El Salvador is het opvallend dat uw familie daar kan blijven wonen zonder problemen te kennen met A.. Uit algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt namelijk dat het risico van een bedreiging zich kan uitbreiden tot familieleden van de persoon in kwestie indien die persoon de wijk of het land verlaat. Dat er na uw vertrek verder niets concreet gebeurde is opvallend en doet verder vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw relaas.”

De Raad acht het niet onredelijk dat verzoeksters moeder meer te weten zou willen komen over A. Als het waar is, zoals verzoekster stelt, dat noch zichzelf noch haar moeder wisten dat A. een bendeleider was, moet dit nieuws toch hard aangekomen zijn bij verzoeksters moeder, die A. zeer goed kende en de beste vriendin van zijn moeder was. Ook met het oog op mogelijke represailles voor verzoekster bij een eventuele terugkeer is het niet onredelijk dat verzoeksters moeder meer zou willen te weten komen over de bendeactiviteiten van A. Verzoekster heeft inderdaad verklaard dat zij haar moeder gevraagd heeft om discreet te zijn (notities CGVS 19 maart 2021, p. 19), maar dit doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeksters moeder er toch baat bij zou hebben iets meer informatie over A. te verkrijgen.

Verzoekster laat het motief ongemoeid dat het vreemd is dat A. niet rechtstreeks bij haar moeder informeert naar haar adres en telefoonnummer, maar daarvoor jongeren stuurt die circuleren rond haar kraam en haar deze vragen niet eens stellen, maar zich beperken tot groeten en eten kopen (notities CGVS 19 maart 2021, p. 15 en 16). De Raad sluit zich erbij aan dat ook dit opnieuw afbreuk doet aan verzoeksters relaas.

Verzoekster herhaalt dat haar moeder en A.'s moeder de beste vriendinnen waren en dat A. veel respect heeft voor haar moeder en legt uit dat de wrok van A. uitsluitend tegen verzoekster is gericht. Hiermee doet verzoekster echter geen afbreuk aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat uit algemene informatie waarover hij beschikt, blijkt dat het risico van een bedreiging zich kan uitbreiden tot familieleden van de persoon in kwestie indien die persoon het land verlaat en dat het opvallend is dat noch verzoeksters moeder, noch haar neef, noch haar kinderen, problemen kennen met A.

2.3.5.7. Vervolgens bekritiseert verzoekster het volgende: “*Het is bovendien vreemd dat zowel uw zus als uw dochter besloten terug te keren naar El Salvador. Uw zus is zelfs teruggekeerd om te zorgen voor uw moeder die in de wijk woont waar A. bendeleider is (CGVS I, p. 5). Dit wijst helemaal niet op een problemen met een bendeleider van MS13. Zoals boven vermeld worden familieleden van slachtoffers immers geenszins ontzien indien bendeleden iemand viseren of zoeken.*

Verder verklaarde u op DVZ dat uw dochter El Salvador eveneens ontvluchtte wegens een angst die zij kende voor A.. Uw dochter maakte op DVZ echter nergens melding van A.. Zij geeft een relaas weer dat zich baseert op volledig andere problemen (CGVS Vragenlijst 5). Wanneer u hierop wordt gewezen, zegt u slechts dat zij problemen had waar ze woonde. U zegt dat uw dochter niet naar België is gekomen omwille van problemen met uw man maar u had wel angst dat uw man haar iets zou aandoen. Gevraagd waarom u op DVZ dan verklaarde dat uw dochter vluchtte omwille van angst voor uw man,

zegt u slechts dat zij op enkele momenten ook bang voor hem was. U zegt dat hij iets had kunnen doen toen hij ontdekte dat u hem had verlaten (CGVS I p. 17). Deze verklaring biedt geen uitleg voor waarom u op DVZ uw dochter het motief van angst voor uw man toeschreef als reden om El Salvador te verlaten. Dat u op DVZ zou verklaren dat uw dochter El Salvador verliet omwille van een angst voor uw man, maar achteraf blijkt dat zij El Salvador verliet omwille van andere problemen doet bijgevolg dan ook afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid."

Verzoekster legt uit dat haar zus inderdaad terug ging om voor hun moeder te zorgen en dat haar dochter terugkeerde om voor haar vader te zorgen. Verzoekster stelt dat zij in het ongewisse is over het mogelijke gedrag van A. tegenover haar dochter of haar zus. Inzake de asielrelazen van haar dochter en zus stelt zij dat, al hadden ze hun eigen problemen, dit niet uitsluit dat A. een bijkomend gevaar vormt voor hen, dit is de reden waarom zij meldde dat A. ook voor hen een probleem was.

Waar verzoekster stelt dat zij in het ongewisse is of haar zus en dochter problemen hebben met A., wordt opgemerkt dat verzoekster verklaarde dat haar zus bij haar moeder woont (notities CGVS 19 maart 2021, p. 4) en dat ze nog contact heeft met haar moeder (notities CGVS 2 februari 2021, p. 5) zodat verzoekster het wel zou geweten hebben als haar zus problemen zou hebben. Inzake haar dochter (en haar zoon) heeft verzoekster verklaard dat zij geen problemen hebben met A. (notities CGVS 2 februari 2021, p. 17 en notities CGVS 19 maart 2021, p. 14 en 15). Hieruit blijkt dus niet dat zij in het ongewisse is hierover.

Door louter op te merken dat zij meende dat A. wel een probleem kon vormen voor haar dochter, doet verzoekster geen afbreuk aan het feit dat zij bij de DVZ verklaarde dat haar dochter El Salvador ontvlucht is uit angst voor A. maar dat haar dochter bij de DVZ een relaas gaf gesteund op andere problemen. Hiermee gaat ze ook geheel voorbij aan de gevolgtrekkingen die de commissaris-generaal hieraan koppelt. Deze houden dus stand.

2.3.5.8. De Raad merkt op dat verzoekster volgend motief ongemoeid laat: *"Voorts dient er in dit verband ook nog te worden opgemerkt dat u tijdens uw, nochtans zeer uitgebreid, vrij relaas vreemd genoeg geen enkele melding maakt van de betrokkenheid van uw man in MS13 (CGVS I p. 7 en p. 8). Indien het feit dat uw man een bendeleider is en zich op bijna dagelijkse basis bezig hield met bendeactiviteiten de reden is waarom u zich genoodzaakt voelde uw land te ontvluchten, kan verwacht worden dat u dit dan ook aanhaalt tijdens uw relaas. Dat dit gegeven in het geheel niet in u opkwam tijdens het vertellen van uw relaas haalt de geloofwaardigheid van uw beweerde vluchtmotieven in ernstige mate onderuit."* De Raad sluit zich erbij aan dat het feit dat verzoekster de betrokkenheid van haar man bij de bende MS13 niet heeft vermeld in haar relaas, bij de vraag wat de redenen zijn van haar verzoek om internationale bescherming (notities CGVS 2 februari 2021, p. 7 en 8) de geloofwaardigheid van deze beweerde vluchtmotieven onderuit haalt. Ze vermeldde hier enkel *"Ik had geen idee dat hij behoorde tot de maras"*.

2.3.5.9. Bij het verzoekschrift legt verzoekster een attest voor van een psycholoog van 25 mei 2021. Daarin wordt vermeld dat verzoekster sinds mei 2021 bij haar op psychologische consultatie komt, na doorverwijzing door de huisarts die meent dat verzoekster angstig en depressief is. De Raad bevestigt dat verzoekster ten tijde van de twee persoonlijke onderhouds en voor het nemen van de bestreden beslissing geen enkel medisch of psychologisch attest heeft voorgelegd, zoals terecht wordt vermeld in de bestreden beslissing.

Uit dit psychologisch attest dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd, kan echter niet worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoekster haar zou verhinderd hebben om eenduidige en volledige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties. Evenmin blijkt hieruit dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van dien aard is om een negatieve invloed te hebben op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster toont niet *in concreto* aan dat of op welke wijze haar psychische problematiek haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat haar psychische problematiek of kwetsbaarheid het normale verloop van de asielprocedure op enigerlei wijze zou hebben gehypothekeerd of in het gedrang zou hebben gebracht.

2.3.5.10. Ten slotte gaat verzoekster in op de situatie van huiselijk geweld waarvan zij het slachtoffer was. Zij wijst erop dat zij behoort tot de sociale groep van vrouwen en dat vrouwen officieel gecategoriseerd worden als risicoprofiel zowel door de COI Focus van 15 juli 2019 als de Eligibility Guidelines van het UNHCR van 2016. Verzoekster stelt dat haar individueel risico duidelijk blijkt.

Bovendien behoort ze tot de sociale groep “*van vrouwen van bendeleden en (valselijk) geïmputeerde politieke overtuiging*”. Ze citeert uit de Guidelines van het UNHCR inzake personen waarvan het familielid deel uitmaakt van een bende. Door het feit dat haar man een bendelid is, zal zij kans maken op repercussies. Ze stelt dat het bestaan van het huiselijk geweld op geen enkel moment in de bestreden beslissing wordt betwist, waardoor dit als aangetoond moet worden beschouwd. Verzoekster wijst erop dat haar vervolgingsgrond betrekking heeft op haar geslacht als vrouw en dat dit in België een vervolgingsgrond zou kunnen zijn omdat België de Conventie van Istanbul inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld heeft ondertekend. Verzoekster benadrukt dat ze zich onttrokken heeft aan het gezag van haar man, dat deze duidelijk heeft aangegeven dat hij haar zou vermoorden indien ze hem zou verlaten en dat hij haar zou blijven zoeken. Verzoekster wijst erop dat ze behoort tot de sociale groep van vrouwen.

2.3.5.10.1. In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende opgemerkt: *“Uw advocaat haalt in haar opmerkingen na het persoonlijk onderhoud voorts nog het gevaar aan voor vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld in El Salvador. Wat dit betreft dient opgemerkt te worden dat werd vastgesteld dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt aangaande het door u aangehaalde huiselijk geweld. Gezien u geen geloofwaardige verklaringen geeft over de dader en de omstandigheden van deze feiten kan u niet aantonen als gevolg van door u aangehaald huiselijk geweld een nood aan internationale bescherming te hebben. Van een verzoeker om internationale bescherming wordt verwacht dat hij/zij alle relevante feiten aanbrengt en geloofwaardige verklaringen hierover aflegt over de feiten die hem/haar ertoe aanzetten zijn/haar land van herkomst te ontvluchten. Uit bovenstaande is gebleken dat u hieraan niet hebt voldaan. Het komt het CGVS niet toe om te speculeren wat de ware aard van uw persoonlijke situatie is. De loutere verwijzing naar de algemene situatie voor vrouwen in El Salvador is onvoldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen.”*

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat verzoekster geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de bendeactiviteiten van haar man. Deze werden hierboven uitgebreid besproken. De Raad volgt echter niet waar de commissaris-generaal stelt dat in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat verzoeksters verklaringen over het huiselijk geweld ongeloofwaardig zijn. Uit het gehoorverslag van 2 februari 2021 blijkt dat verzoeksters vluchtrelaas volledig is gebaseerd op het huiselijk geweld dat zij onderging door haar man (notities CGVS 2 februari 2021, p. 7 en 8). Deze verklaringen op zich worden niet afzonderlijk onderzocht, de bestreden beslissing beperkt zich ertoe vast te stellen dat, aangezien verzoekster geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de dader van dit huiselijk geweld, haar man, en over de “*omstandigheden van deze feiten*”, ze niet kan aantonen als gevolg van het huiselijk geweld een nood aan internationale bescherming te hebben.

Bijgevolg onderzoekt de Raad verzoeksters verklaringen over het huiselijk geweld. Verzoekster verklaart dat zij El Salvador is ontvlucht omdat het samenwonen met haar man de hel was door al de mishandelingen. Voor hun huwelijk en de eerste maand na hun huwelijk, wat ook de eerste maand van hun samenwoning was, waren er geen problemen. Kort daarna begon haar man te drinken en drugs te gebruiken, hij sloeg haar, maar wel zodanig dat ze geen littekens zou hebben, hij bedreigde haar en hij verplichtte haar tot seksuele betrekkingen. Ze durfde geen klacht in te dienen. Ze heeft dan met haar zus in België gesproken en is naar hier gekomen (notities CGVS 2 februari 2021, p. 7 en 8). Verzoekster meent dat haar verhaal gestaafd wordt door de algemene situatie in El Salvador.

2.3.5.10.2. Daargelaten de vraag of deze verklaringen van verzoekster geloofwaardig zijn, wordt het volgende vastgesteld. Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR guidelines).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder dat in de heersende Salvadoraanse context discriminatie en geweld tegen meisjes en vrouwen vaak voorkomen. Er is een hoge graad van femicide. Daarbij wordt huiselijk geweld beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen en meisjes in El Salvador, op de voet gevolgd door geweld van bendeleden. Zo blijkt uit de landen-

informatie inderdaad dat indien een vrouw de 'avances' van een bendelid afwijst, dit kan worden beschouwd als verzet tegen de autoriteit van de bendes.

Er blijkt echter uit de beschikbare landeninformatie niet dat vrouwen in El Salvador in het algemeen een groep vormen die het voorwerp is van groepsvervolging en dat vrouwen systematisch worden blootgesteld aan slechte behandelingen. De individuele omstandigheden van verzoekster moeten in rekening worden gebracht. De loutere verwijzing dat verzoekster behoort tot de groep van vrouwen of dat (bepaalde) vrouwen vallen onder een potentieel risicoprofiel volstaat dan ook niet om een nood aan internationale bescherming vast stellen. Het risico voor verzoekster moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Aangezien de beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden, mag van verzoekster worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van een bepaald profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om in haar concrete geval een actueel, individueel en objectief risico op vervolging of ernstige schade aannemelijk te maken.

Verzoekster verklaart dat zij het slachtoffer was van huiselijk geweld en dat ze zo bang was dat ze niet naar de politie ging om klacht in te dienen (notities CGVS 2 februari 2021, p. 7). Zij geeft hierover geen verdere uitleg en verwijst evenmin naar landeninformatie waaruit zou blijken dat klachten tegen huiselijk geweld in El Salvador niet ernstig zouden worden genomen. Zij contacteerde haar moeder en haar zus die in België woont en vluchtte naar België, zonder in haar eigen land enige stappen te ondernemen om bescherming te krijgen.

De Raad benadrukt dat vooraleer internationale bescherming kan worden ingeroepen, eerst alle nationale middelen op redelijke wijze moeten zijn uitgeput. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van de voormelde wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

De Raad herinnert tevens aan artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet kan uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren "*indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade*".

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoeker toegang heeft tot een dergelijke bescherming.

De bewoordingen in de wet impliceren een vermoeden van nationale bescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming.

Uit haar verklaringen blijkt echter nergens dat verzoekster geen toegang zou hebben gehad tot haar eigen autoriteiten om haar te beschermen inzake het huiselijk geweld. Zij beperkt zich tot te stellen dat ze zo bang was dat ze niet naar de politie ging. Verzoekster weerlegt dus niet het vermoeden dat er nationale bescherming mogelijk is. Waar verzoekster op p. 23 van het verzoekschrift verwijst naar het gebrek aan plaatselijke bescherming en de corruptie van de politie, wordt opgemerkt dat haar uiteenzetting betrekking heeft op bescherming tegen bendege geweld. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeksters verklaringen inzake de bendeactiviteiten van haar man, ongeloofwaardig zijn. Met haar

uiteenzetting toont verzoekster niet aan dat zij als vermeend slachtoffer van huiselijk geweld geen bescherming zou kunnen zoeken en krijgen bij de lokale autoriteiten.

In dit verband moet worden herhaald dat de bescherming door de overheid doeltreffend moet zijn; dit betekent evenwel niet dat ze absoluut moet zijn of dat de overheid bescherming moet bieden tegen elk feit gepleegd door derden. Het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Gelet op wat voorafgaat, maakt verzoekster op geen enkele wijze aannemelijk dat er in haar individuele omstandigheden geen doeltreffende overheidsbescherming voorhanden zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang heeft, noch dat zij daar bij terugkeer niet op zou kunnen rekenen.

Bijgevolg kan het door verzoekster aangehaalde geweld gepleegd door haar, *in casu* niet-overheidsactoren, niet worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus kan het beschermingsverzoek in wezen niet leiden tot het toekennen van internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.11. De Raad stelt nog vast dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Te dezen blijkt evenwel uit niets dat verzoekster ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Zoals in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, maakt verzoekster de bendeactiviteiten van haar man niet aannemelijk. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het feit dat verzoekster een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekster zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021, p. 22-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekster niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Verzoeksters verblijf in België voor de duur van de asielpprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekster in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van haar eerdere beweerde problemen en/of het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

2.3.5.12. De Raad stelt nog vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.3.5.13. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.14. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekster ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens

dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekster verwijst deels naar hetzelfde rapport als dat wat de verwerende partij gebruikt en citeert uit rapporten en artikels van de International Crisis Group van 19 december 2017 "*El Salvador's politics of perpetual violence*", van OSAC "*El Salvador 2019: Crime and Safety Report*", van het Georgetown Institute for Women, Peace and Security "*Gang violence as Armed Conflict: a new perspective on El Salvador*" van December 2018, van Human Rights Watch "*El Salvador: Events of 2018*" in het World Report 2019, van Human Rights Watch "*Deported to danger: United States deportation policies expose Salvadorans to death and abuse*" van 5 februari 2020. Hiermee weerlegt zij echter niet de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal. Met haar algemeen betoog dat El Salvador gerund wordt door bendes toont verzoekster immers niet aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont het tegendeel niet aan.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster uitvoerig door het CGVS werd gehoord. Tijdens haar twee persoonlijke onderhouds kreeg verzoekster de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de

Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET